

[Økonomiministeren.]

forslag, der behøvedes for at føre den nødvendige finanspolitik.

Regeringen er også enig i, at de statsfinansielle dispositioner må indpasses i en plan for den samlede offentlige udgiftspolitik, og at en sådan plan må tilrettelægges for flere år ad gangen. Dette er netop hensigten med de bestræbelser, der nu er i gang for at udarbejde et samlet 3 års budget for statens drifts- og anlægsudgifter, og det var også dette grundsynspunkt, der lå bag den redegørelse for de økonomiske udsigter frem til 1970, som jeg afgav i tinget den 1. december i fjor.

En langtidsplanlægning af de offentlige udgifter er af forholdsvis ny dato og har endnu ikke fundet sin endelige form. Der har i det sidste års tid været arbejdet energisk med langtidsplanlægning af de offentlige investeringer, og den stærkere placering af planlægningsarbejdet, som er nødvendig, er på vej i den administrative organisation. Regeringen er indstillet på at fremme disse bestræbelser mest muligt.

Udvalget kommer også mere detaljeret ind på specielle svagheder i vort finanssystem og navnlig i skattesystemet.

De mange refusionsordninger nævnes som eksempel. Det er isjæfnaldende, at vi nu har nærmet os det tidspunkt, da der må træffes praktiske beslutninger om byrdefordelingen mellem stat og kommuner. En nyordning af den kommunale administration er en væsentlig forudsætning, og det må håbes, at der i tinget inden for en rimelig tid kan opnås enighed herom på grundlag af de lovforslag, indenrigsministeren vil fremsætte.

Et andet eksempel er svaghederne i indkomstbeskatningen. Her peger udvalget dels på de høje marginale skattesatser, der bevirker, at indtægtsstigninger beskattes urimelig kraftigt, dels på den lange periode, der går fra det tidsrum, hvor indtægten tjenes, til den tid, skatten skal betales. Også afgiftssystemet har sine mangler, navnlig den stærke overvægt af mængde- og vægtafgifter, hvis provenu ikke vokser i samme takt som den almindelige omsætning. Da statens udgifter — selv ved uændret lovgivning — vokser stærkere, bl. a. fordi en så høj andel er lønudgifter, vil der være en

grundtendens til svækkelse af statsbudgettet i en periode med pris- og indkomststigninger.

Det er alment erkendt, at der her er forhold, der bør ændres. Desværre er det ikke lykkedes at samle fornøden tilslutning til de forslag, regeringen har fremsat herom. Den styrkelse af statsbudgettet, som regeringen ved flere lejligheder har stillet forslag om, er som følge af oppositionens modstand ikke blevet realiseret tilstrækkeligt tidligt og i det omfang, det har været påkrævet for at dæmpe efterspørgselspresset.

Overgang til kildeskatten vil efter regeringens opfattelse være et stort fremskridt, og en omlægning af vort afgiftssystem er også påkrævet. Forhandlingerne om en dybtgående omlægning af afgifterne er gået i stå i denne omgang, men det er givet, at folketinget hurtigt må vende tilbage til dette problem og se at nå til enighed om en løsning. Det afgørende er, at afgifterne i højere grad indrettes, så de ikke blot følger de mængdemæssige bevægelser i forbruget, men også prissvingningerne. Regeringen vil i begyndelsen af det nye folketingsår fremlægge forslag, der indeholder kildeskat og tilgode-seer de ovennævnte synspunkter.

Betænkningen omtaler, hvorledes den offentlige lønpolitik har fået en central placering i den samlede indkomstudvikling, og finder, at statens lønpolitik næppe i tilstrækkelig grad er blevet afpasset efter den nye situation. Forklaringen herpå finder man i, at statens løn- og personalepolitik historisk er blevet udformet i en anden situation, hvor der var forholdsvis rigeligt med arbejdskraft, og hvor det var mindre betænkeligt at arbejde med stive ansættelses- og lønvilkår. Rigtigheden af denne vurdering vil jeg ikke bestride. Jeg har flere gange haft lejlighed til at udtale, at jeg finder, at staten i sin lønpolitik hverken bør være lønfører eller løntrykker, men at den bør føre en neutral lønpolitik.

Regeringen er opmærksom på, at massive reguleringer opad af hele den offentlige lønsam med 2 eller flere års mellemrum kan virke ind på andre områder af arbejdsmarkedet, og udvalget har utvivlsomt ret i sin påpegning af, at statens løn- og personalepolitik er præget af, at den er udformet i en situation, hvor der var forholdsvis rigeligt med arbejdskraft; det var da mindre be-